

Gupčevi školarci

Časopis učenika, učitelja i nastavnika Osnovne škole "Matija Gubec" Tavankut
Godina 4 - Broj 8 - jun/lipanj 2016.

Rastaje se
moja generacija

Fudbalski
turnir 2016.

Školski atrijum

Gupčevi školarci

Časopis učenika, učitelja
i nastavnika Osnovne škole
"Matija Gubec" Tavankut
Godina 4 - Broj 8 -
jun/lipanj 2016.

Adresa uredništva

Gupčevi školarci
Marka Oreškovića 11 a,
Donji Tavankut
Tel: 024/4767-010
e-mail: osmgubec@eunet.rs

Izdavač

OŠ „Matija Gubec“ Donji Tavankut

Urednici rubrika i novinari

Ivana Balažević, 8.b

Nataša Benčik, 8.a

Lucija Buza, 7.a

Kristina Crnković, 7.a

Marko Grmić, 8.a

Josipa Mačković, 5.a

Matija Mamužić, 7.a

Milena Mamužić, 7.a

Nikola Moravčić, 7.a

Katarina Rudić, 8.a

Elena Stipić, 5.c

Anamarija Vuković, 5.b

Maja Vuković, 8.a

Marija Vuković, 7.c

Glavni urednik

Vladan Čutura

Štampa

Čikoš štampa

Đevđelijska 16 b

24000 Subotica

Tel: 024/547-150

www.cikos.rs

Tiraž

500 primeraka

Dragi učenici i zaposlenici naše škole, kada se vrijedno radi, zadovoljno se ide na odmor. Tako je i ove školske godine. Raspust je gotovo počeo i školske klupe i učionice zamijenit ćemo slobodnim aktivnostima kojima se volimo baviti. Bilo je puno aktivnosti tijekom školske godine... Projekti, natjecanja, putovanja, kvizovi... Bili smo domaćini okružnim i republičkim natjecanjima... Bili smo

domaćini Međunarodnog likovno-literarnog natječaja Bogatstvo različitosti i pokrenuli foto sekciju... Stekli nova poznanstva i prijateljstva... Ispratili smo još jednu generaciju osmaša, a dočekujemo nove prvašice...

Ljetni praznici prilika su ne samo da se opustimo i odmorićemo, nego i da zbrojimo rezultate i napravimo nove planove i ciljeve. Rezultata je bilo o čemu ćete moći čitati i u novom broju našega školskog lista. O novim planovima i ciljevima razmišljajmo u sebi i zapisujmo ih na papirić pa ćemo spremniji u novu školsku godinu. Želim vam svima dugo i toplo ljetno i nezaboravan raspust. I, ne zaboravite pročitati koju dobру knjigu...

Stanislava Stantić Prčić, ravnateljica škole

Iz sadržaja ...

Nastup u Velikoj 4

Poj riči materinske 7

Stvaranje dobrih navika 11

Foto –sekcija 13

Kraljice 25

IV. Međunarodni likovno-literarni natječaj Bogatstvo različitosti

Od 2013. godine naša škola domaćin je Međunarodnoga likovno-literarnog natječaja Bogatstvo različitosti. Tema ovogodišnjega natječaja bila je „Najbolji prijatelj je onaj uz kojeg postajemo bolji“. I ove godine na natječaj je pristiglo 100-tinjak radova iz Bosne i Hercegovine, Hrvatske, Makedonije i mnogih škola iz Srbije. Svečana manifestacija proglašenja najboljih radova održana je u petak, 8. travnja, u Velikoj vijećnici Gradske kuće u Subotici gdje su nam učenici OŠ Matije Gupca iz Gornje Stubice darovali prekrasan tamburaški koncert praćen zbor-skim pjevanjem. Osim gostiju iz Gornje Stubice, svečanosti su nazočili predstavnici osnovnih škola iz Primoštena, Dalja i Bakovčice te 40-ak učenika koji pohađaju nastavu na hrvatskom jeziku u Republici Makedoniji.

Druženje s učenicima iz Makedonije i Gornje Stubice nastavljeno je u subotu na Palići i Zoo vrtu te popodne u Tavankutu nizom radionica – potraga za slovima glagoljice skrivenih po cijelome Tavankutu, radionica fotografije, izrada slika od slame, novinarska radionica, klikeraška i izrada slova glagoljice od tijesta. U nedjelju su učenici prisustvovali svetoj misi koju je vodio župnik Franjo Ivanković, obišli još jednom Suboticu i uputili se, s najljepšim dojmovima, svojim kućama.

Rezultat ovoga druženja bio je i potpisivanje sporazuma o suradnji između OŠ Matija Gubec Tavankut i Makedonsko-hrvatskog društva iz Skoplja. Dakle, suradnja će se za sigurno nastaviti.

HKPD Matija Gubec

HKPD Matija Gubec u Donjem Tavankutu poznat je po očuvanju običaja u našem selu. Poznat je po folkloru, izradi slika od slame, sviranju tradicionalnih glazbala... Postoje tri folklorne grupe: mala grupa (koreografinja Sanda Benčik), srednja grupa (koreograf Darko Prćić) i velika grupa (koreograf Ivica Dulić). Članovi srednje grupe su djeca od 11 do 14 godina, koja poslije 14 godina prelaze u veliku grupu. U srednjoj grupi ukupno ima 35 djece koja redovito dolaze na probe. Probe se održavaju jednom tjedno, utorkom u 18.30. Idemo na razne turneje, u razne gradove i države gdje pokazujemo naše lijepе običaje i tradicionalne bunjevačke igre i gdje se zabavljamo i upoznajemo nove prijatelje. Posljednja turneja na kojoj smo bili je put u prelijepi grad Veliku gdje smo se zabavljali, smijali, upoznavali slavonske običaje i pokazali naše. Bilo nam je lijepo i voljeli bismo i sljedeće godine ondje oputovati.

Kristina Crnković, 7. a

Nastup u Velikoj

Prošloga mjeseca smo s HKPD Matija Gubec krenuli u Veliku na folklornu smotru. Išlo nas je 25 članova Gubeca. Po dolasku, iste večeri, sudjelovali smo u manifestaciji „Najduži stol u Hrvata“ gdje smo izlagali domaće stare delicije iz našega kraja, nakon čega smo imali večeru i žurku uz tamburaše. Sutradan smo sudjelovali u mimo-hodu, a potom smo nastupili s koreografijom bunjevačkih igara te smo u vatrogasnog domu imali večeru i zabavu uz TS Veličkelegende. Bilo nam je veoma lijepo, uživali smo, stekli nova prijateljstva i nadamo se da ćemo dogodine ići ponovno u Veliku.

Maja Vuković, 8. a

Misliša 2016.

Marta ove godine u našoj školi je održano matematičko takmičenje „Misliša“. Iz svakog odeljenja na takmičenje su izašli najbolji matematičari. Učenica Ana Davčik je predstavljala 2. b razred. Iako je prvi put učestvovala na ovom takmičenju, Ana je osvojila treću nagradu! Ovaj uspeh je veoma podsticajan za našu Anu i očekujemo da će i sledeće godine učestvovati u „Misliši“. Čestitamo Ani na postignutom uspehu!

M. S.

Daroviti učenici

■ako još mali, učenici 2. b razreda pored školskih obaveza uspevaju da nađu vremena da pohađaju Muzičku školu. To iziskuje dodatni napor, manje vremena za igru i druženje sa vršnjacima.

Ali, kako kažu Lenka, Andreas i Andjela kada dobro organizujemo dnevne aktivnosti uz podršku roditelja tada sve može da se postigne i uvek ima dovoljno vremena za igru. Andreas Damjanoski i Lenka Todosijević pohađaju Muzičku školu u Subotici, a Andjela Stantić pohađa časove tamburice u Tavankutu.

Uživali smo slušajući ih na časovima muzičke kulture i slobodnih aktivnosti. Zaista, ovi mališani su pokazali svoj talenat i muzičko umeće dok su prstićima vešto prelazili preko dirki klavira i žica tamburice. Lepo je videti i čuti kada su deca od najranijeg uzrasta spremna da pokažu svoj talenat koji je potkrepljen upornim vežbanjem, trudom i radom.

M.S.

Planetarijum

Učenici od I do IV razreda su u maju ove godine odgledali projekciju u mobilnom planetarijumu. U velikom balonu projektovane su slike zvezdanog neba i objekti koje možemo posmatrati u našem univerzumu. Po- red zvezdanog projektoru postoji ceo niz drugih koji projektuju planete, komete, veštačke satelite, nebeske lopte, strane sveta, nebeski pol. Učenici su uživali u projekciji i mnogo toga saznali. Tačnim odgovorima na postavljena pitanja predavača dokazali su da su pažljivo slušali i bili zainteresovani za njegovu priču.

S. P.

Ambijentalna nastava Senta-Kikinda

Učetvrtak, 19. 5. 2016. godine, realizovana je ambijentalna nastava maršutom Senta-Kikinda. Učenici su boravkom u Senti obišli centar grada, vidikovac Gradske kuće gde su saznali o znamenitostima mesta i najznačajnije bitke koja se vodila u 17. veku. Posetili smo Gradski muzej Senta u kome su predstavljena etnološka stalna postavka koja prikazuje ribolov, ratarstvo i stočarstvo i zanate Potisja. Putovanje smo nastavili do Mokrina gde smo posetili rodnu kuću Miroslava Antića i muzej posvećen njemu i manifestacijama mesta (Svetsko prvenstvo u nadmetanju gusana, Svetsko prvenstvo u kucanju vaskršnjim jajima). Put nas je dalje vodio do Kikinde gde smo posetili etnografski objekat karakterističan za Vojvodinu 19. veka. Suvača je mlin ravniči i jedan od repernih objekata identiteta Kikinde kao jedini sačuvan u zemlji i predstavlja spomenik narodnog graditeljstva pod zaštitom države. U Narodnom muzeju Kikinda prikazano je arheološko, etnološko, istorijsko, prirodnjačko, umetničko i pedagoško odeljenje. U muzeju se čuvaju originalni ostaci jednog od najbolje očuvanih skeleta mamuta u Evropi. Učenici su uživali u 3D projekciji filma o mamatu čiji su ostaci pronađeni na području Kikinde. Ovim obilaskom završili smo naše putovanje i zadovoljni krenuli kući.

S. P.

Primošten

Uve godine Osnovna škola Primošten iz Primoštena organizirala je jubilarni 10. Likovno-literarni natječaj naziva Poj riči materinske. Svake godine u ovome programu sudjeluje i naša škola. No, ovoga puta sudjelovali smo i na završnoj priredbi u Primoštenu, budući da je pjesmica naše učenice Lucije Buze iz 7. a nagrađena i našla je svoje mjesto u prvih pet nagrađenih literarnih radova. Luciji čestitamo i objavljujemo njezinu pjesmicu.

Poj riči materinske

Lipa naša ikavica,
Mi smo njena dica,
Ona je naša majka,
Na svako uvo dođe ko bajka.

Ona je moja sestra i moj brat,
Ko njome divani u srcu je bogat.

Ona je naša dika,
Svud u svitu nek ti bude uzorna slika.
Njome vitar piva melodije žitu dok se njije,
Bez nje neće bit ni nas više.

Njom se diči,
Tako čujem po naninoj priči,
Jer Bunjevcu najbolje priliči.

U radosti i u tugi,
Ne pomažu mi jezici drugi,
Samo kad materinske čujem riči,
Moja duša tad se izliči.

Lucija Buza, 7. a

Ernestinovo

U ožujku ove godine posjetili smo Ernestinovo u Republici Hrvatskoj. Povod je bio 13. Međunarodna kolonija mladih. Tema kolonije je bila Peti element. Svaka radinica je na svoj način prikazala peti element, a radionice su bile: kiparska, plesna, dramska, novinarska, slikarska, keramička i sl. Moja prijateljica Marijana Gadžur je sudjelovala na filmskoj, a ja na dramskoj radionici. Štand naše škole vodila je nastavnica Kristina Kovačić sa slikama i suvenirima od slame. Naravno, bez jednog čovjeka ne bismo stigli u Ernestinovo, a to je naš pravnik Miroslav Mujić. Nakon završetka radionica družile smo se sa: Tišom, Nikolom, Suzanom i ponekad s Laurom. Posjetili smo i Osijek, vidjeli statue, most i druge prelijepе stvari u tom gradu. Bilo je još mnogo lijepih stvari i druženja na putovanju koje će zauvijek pamtitи.

Josipa Mačković, 5. a

Go-Car-Go Slovenija

Po pozivu Stanka Kostanjeveca, autora i vođe projekta GO-CAR-GO, 17. i 18. svibnja 2016. godine dvoje nastavnika, Branko Horvat i Franjo Ivanković, i dvoje učenika naše škole, Marko Štetaković i Zdravko Ostrogonac, prisustvovali su završnoj manifestaciji – natjecanju GO-CAR-GO u Školskom centru u Ptuju u Sloveniji. Besplatan smještaj i noćenje nam je osigurano u učeničkom domu, 100 metara od Školskog centra. Prvoga dana upoznali smo se s gospodinom Stankom, profesorom u Školskom centru i gospodinom Bojanom Lampretom, ravnateljem Strojarske škole pri Školskom centru. Kolega Stanko poveo nas je u obilazak Školskog centra i grada Ptuja. Izuzetna opremljenost radionica i učionica kao i ljepota grada Ptuja su nas oduševili. Drugog dana prisustvovali smo natjecanju automobila – dječjih radova. Natjecalo se 20 osnovnih škola (16 iz Republike Slovenije i 4 iz Republike Hrvatske) u nekoliko kategorija. Toga dana smo upoznali i kolege iz OŠ „Hodošan“ iz Hodošana i njihovog ravnatelja Ivana Barića. Natjecanje se završilo prigodom priredbom i podjelom diploma. Bila nam je čast prisustvovati događaju, a naše prisustvo možda je početak nove međunarodne suradnje u oblasti tehnike.

Branko Horvat, nastavnik tehničkog i informatičkog obrazovanja

Kulturna i duhovna baština zavičaja

U subotu, 28. svibnja, učenici naše škole – Ante Vuković, Ivan Vuković i Valentina Ostrogonac su s učiteljicom Mirjanom Perić sudjelovali na susretu djece uključene u projekt KDBZ u Osijeku, u Republici Hrvatskoj.

Ove školske godine je kroz radionice u našoj školi vršen rad i istraživanje na temu „Migracije“. Susretom djece uključene u ovaj projekt, uobličena je i završena ovogodišnja tema istraživanja. Naime, djeca su, vođena stručnim vodičem, u Arheološkom muzeju upoznata s migracijama stanovništva kroz povijest. Nakon toga su djeca sudjelovala u radionici „Potraga za blagom“ koja se zasnivala na obilasku Tvrđe. Blago koje su pronalazili i fotografirali su zapravo materijalni i pisani tragovi povijesti Osijeka. Susret je završen kreativnom radionicom slikanja prilikom čega su učenici crtežima evaluirali susret i radionice.

Ishod susreta je uspostavljena suradnja među djecom koja su bila potaknuta na istraživanje, razvijanje kritičkoga mišljenja, povećanje samopouzdanja prilikom javnog nastupa, a povrh svega na zanimljiv način im je predstavljena povijest Osijeka.

Tavankućani su nakon susreta odlučili posjetiti i Kopački rit gdje su se odmorili i uživali u čarima prirode.

M. P.

Ljiljana Jurčak, nastavnica biologije

Nijedan dan proveden u školi nije isti...

Moja razredna

Moja razredna je
iskrena i nasmejana.
Ocene nam deli svima,
a nekim bez milosti.

Dobre stvari nam kaže,
a na loše ni ne pomisli.
Dobro nekad i kaže
jer neće da nas laže.

Moje razredna se zove
Ljiljana Jurčak.
Govori šta su ce-ce muve
I kako nastaje tučak.

Anamarija Ivković, 5. b

1. Koji Vam je bio omiljeni predmet u osnovnoj školi?

U osnovnoj školi jako sam voljela biologiju i znala sam već onda da će studirati nešto vezano za taj predmet.

2. Kada se ne biste bavili ovim poslom, koja bi bila Vaša druga želja?

Prvo sam željela da budem arheolog. Ta ideja se uopće nije svidjela mojim roditeljima jer su željeli da izaberem nešto drugo. Izgovori su uvijek bili: "Gdje ćeš se zaposliti?" ili "Ići ćeš kopati kosture". Onda je izbor pao na Biološki fakultet, smjer Profesor biologije.

3. Koje gradivo Vam je najzanimljivije predavati?

Gradivo 7. razreda je meni i djeci najzanimljivije. Upozajemo tajne našega tijela, kako funkcionira i kako ga trebamo čuvati.

5. Navedite dobre i loše strane nastavničkoga posla.

Moj posao je dinamičan, zanimljiv i zabavan. Zašto? Radim s djecom koja su isto takva - dinamična, zanimljiva i zabavna. Nijedan dan proveden u školi nije isti, zato ga i volim. Ne bih nikada željela raditi u nekoj tvornici godinama jedan te isti posao. Ja sam vesela osoba po pirodi i neki statičan posao za mene bi bio kazna. Loša strana ovoga posla za mene je papirologija, bez nje ovo bi bio savršen posao.

6. Što volite raditi u slobodno vrijeme?

U slobodno vrijeme volim da pročitam knjigu, odem u kino sa svojom obitelji ili u šetnju. No najviše od svega volim da putujem. Ne mora biti negdje daleko, bilo gdje, samo da se putuje.

7. Koji Vam je omiljeni razred?

Ne mogu nijedan razred da izdvojam po tome kojem volim najviše predavati. Svaki razred je priča za sebe i izazov za nastavnika tako da na ovo pitanje ne mogu dati odgovor koji biste svi voljeli čuti.

8. Što preporučujete učenicima?

Učenicima preporučujem da, bez obzira na vrijeme u kom živimo gdje se ne cijeni znanje, rade na sebi, školju se, poštaju jedni druge i da će samo tako zaista biti uspješni i poštovani.

Lucija Buza i Kristina Crnković, 7. a

Kako je čokolda dobila žensko ime Milka?

Jedna od poznatih robnih marki, velike popularnosti u celoj Evropi, a i kod nas svakako je čokolada Milka. Pitanje glasi: kako je nemačka, tačnije švajcarska čokolda dobila naše, lepo žensko ime?

Milka je slovensko ime, tačnije južnoslovensko i potiče od reči mio, mila. Postoji više i ženskih i muških imena izvedenih od prideva mio, ali to nam je poznato. Da li slovensko žensko ime ima ikakve veze sa nazivom popularne čokolade? Odgovor je - ne! Postoji i u jevrejskom jeziku, u Bibliji varijanta ovoga imena Milka, Malka u značenju kraljica. Ipak, to definitivno nije put na kome ćemo pronaći odgovor i koji ima veze sa našom čokoladom. Odgovor ćemo potražiti u istorijatu ovoga brenda.

Davne 1825. godine poslastičar iz švajcarskoga gradića Neuenburg osnovao je fabriku za proizvodnju konditorskih proizvoda. Posao je krenuo dobro, a table čokolade su se lepo prodavale. U to vreme je čokolada imala drugačiji ukus od današnje. Naime, nije se upotrebljavalo mleko u procesu proizvodnje čokolade jer je kakao bio osnovna supstancija. Godine 1901. je uvedena tehnološka inovacija, u proizvodnju je uvedeno mleko kao obavezni sastojak. Novi proizvod je registrovan. Krave daju mleko, posebno su čuvene alpske krave pa je krava postala zaštitni znak ove čokolade uz specifičnu ljubičastu boju pakovanja.

Sada imamo sve podatke. Odgovor na pitanje kako je Milka čokolada dobila ime glasi:

nemački

Milch – mleko

Kakao – kakao

Ako spojimo ove dve reči i uzmemo samo početna slova, dobicemo sledeće:

Milch + Kakao = Milka

Odgovor glasi: mleko i kakao pomešani i priravljeni po jedinstvenoj recepturi, još davne 1901. godine, i danas čine jedinstvenu čokoladu Milku.

Stvaranje dobrih navika

Riječ „izbori“ većinu asocira na politiku i često se zaboravlja da mi svakodnevno, skoro svakog trenutka, nešto odabiremo. Otkako ujutro otvorimo oči kreće: ustati - ne ustati; isključiti alarm - pustiti ga da još jednom zvoni; pospremiti krevet odmah - ne pospremiti ga odmah; oprati zube - ne oprati zube; obući ovu majicu - obući onu majicu... i tako kroz dan. Ovakvim malim izborima uglavnom ne pridajemo veliku pozornost. No, kada su u pitanju životno značajni izbori (koju školu upisati, kupiti ili ne kupiti novi bicikl i slično) tada smo ih itekako svjesni i dosta vremena provodimo razmišljajući, istražujući, pa i brinući. No, jednako tako značajni za život su i „mali“ izbori, koji su samo naizgled bezznačajni. Jer, ako ih ponavljamo svaki dan, oni će prerasti u naviku i nakon duljeg vremenskog perioda utjecat će na naš život. Tako, kada ujutro ustanemo, najčešće se ne pitamo hoćemo li ili nećemo oprati zube nego to napravimo, bez razmišljanja, bez otpora, bez dileme - a to je tako jer nam je pranje zuba prešlo u naviku.

Na isti se način u naš dnevni raspored može uvući paljenje televizije odmah po ulasku u stan ili odlazak na Facebook odmah po paljenju računala. Nakon nekog vremena to napravimo, ne razmišljamo zašto ni kako, a dugoročno takva i slična ponašanja mogu imati različite posljedice.

MOĆ NAVIKE

U čemu je moć navike? Na ovo bismo pitanje mogli slikovito odgovoriti pa reći da je u tomu jer se ugnijezdila u mozgu, i ne samo ugnijezdila nego utabala dobar put među našim neuronima. Jer, kada nešto napravimo među određenim se neuronima napravi vezu i mozak to na neki način upamtiti. Kada drugi put napravimo isto ta se veza „jača“ - kao da još jednom prođete po travi po stazi po kojoj ste već koračali. Kada to napravimo treći, deseti, stoti put... staza je tako utabana da to počinjemo raditi automatski - tada možemo reći da smo stvorili naviku.

KOKTEL

„Staze“ koje smo opisivali mogu se graditi i održati zahvaljujući različitom „koktelu“ neurotransmitera na koje se naviknemo pa nas oni kasnije „tjeraju“ da ponavljamo naviku. Na primjeru bi to izgledalo ovako: po dolasku iz škole odlučite odmah uraditi zadaću. No, to nije tako lako jer biste pogledali TV ili provjerili mejlove, ili otišli malo na Fejs, no, nekako uspijete uvjeriti sebe i napravite zadaću. Nakon toga se osjećate dobro jer ste ostvarili jedan svoj cilj i u mozgu se luči oksitocin i serotonin (od kojih se osjećamo fino), a usput su se i određeni neuroni uvezali i napravili stazicu. Sutradan, sjetite se kako je bilo lijepo imati bezbrižan ostatak dana nakon napravljene zadaće pa ponovite isto. I opet pomognu neurotransmitteri, a „staza“ u mozgu postaje malo izraženija. Možda ćete koji dan preskočiti pa ćete stazu morati ponovno utabavati, no ako dovoljno dugo ustrajete - usvojiti ćete naviku! Jednom kada ste usvojili naviku neće više biti muke oko odluke kao prvi put - više vam neće ni padati na pamet Fejs, TV i sve druge stvari koje biste mogli raditi prije zadaće.

KOLIKO?

Kada je u pitanju svladavanje neke vještine (npr. sviranje nekoga instrumenta) procjenjuje se da je potrebno i do 5000 sati da bismo postali majstori u tomu. Riječ je dakle o 5-6 godina svakodnevnog vježbanja. No, da bismo usvojili neku naviku potrebno je manje. Ovisno o tomu koliko smo motivirani i dosljedni u usvajanju to može trajati dvadesetak do četrdesetak dana. Pa ako ne želite postati osoba koja leži ispred TV-a i u tome joj prođe život, poradite na nekim dobrim navikama koje možete za samo dvadeset dana uvesti u svoju svakodnevnicu. Možda će baš neka od njih u budućnosti donijeti neslućene stvari!

Marina Balažev

Assassin Creed 4 - Black flag

ova igrica će vas odvesti u zlatno doba piratstva. Radnja igrice počinje 1715. godine kada su pirati uspostavili svoju republiku na Karibima i uzdrmali trgovinu i stabilnost tada najmoćnijih država. Edward Kenway je djed protagonista prethodne igre, a nije loše naglasiti kako je čovjek prilično simpatičniji od svoga unuka. On je od krvi i mesa, hrabar, pomalo arogantan... Odlazi pljačkati brodove i haračiti oceanom s jednostavnim ciljem zarađivanja veće svote novca kako bi osigurao mirnu budućnost za sebe i svoju dragu. Igrom slučaja, nađe se zapleten u priču Assassinsa i Templara, ekipa koje su nam svima već više nego dobro poznate te njihovog natjecanja u pronalaženju Observatory, doma prve civilizacije i nevjerljivih moći za koje smo se više puta borili. No, naš novi protagonist vjeran je jedino vlastitoj posadi, odbija pridružiti se ijednoj od zaraćenih strana te mu je potpuno svejedno za koga obavlja zadatke dok god mu to donosi dobit. To je zapravo drugačije od dosadašnjih protagonisti koji su odmah bili spremni glumiti heroje, boriti se i žrtvovati za nečiji tuđi, viši cilj. Black Flag, očekivano, donosi niz interesantnih obrata te nerijetko igra na emocije, a trudi se na zanimljiv način pokazati ljudsku stranu gusara kao osoba koje nisu bile "manijaci", već samo vrckava ekipica koja silno želi zaraditi pare dok im sredstvo za doći do njih nije toliko bitno. Scenarij ima i svojih slabih točaka. Tu je par rupa, neki likovi ne dobiju priliku za dovoljnu karakterizaciju prije nego „otpadnu“, no u principu možemo više reći da smo zadovoljni pričom nego što nismo.

Matija Mamužić i Nikola Moravčić, 7. a

Školski projekt

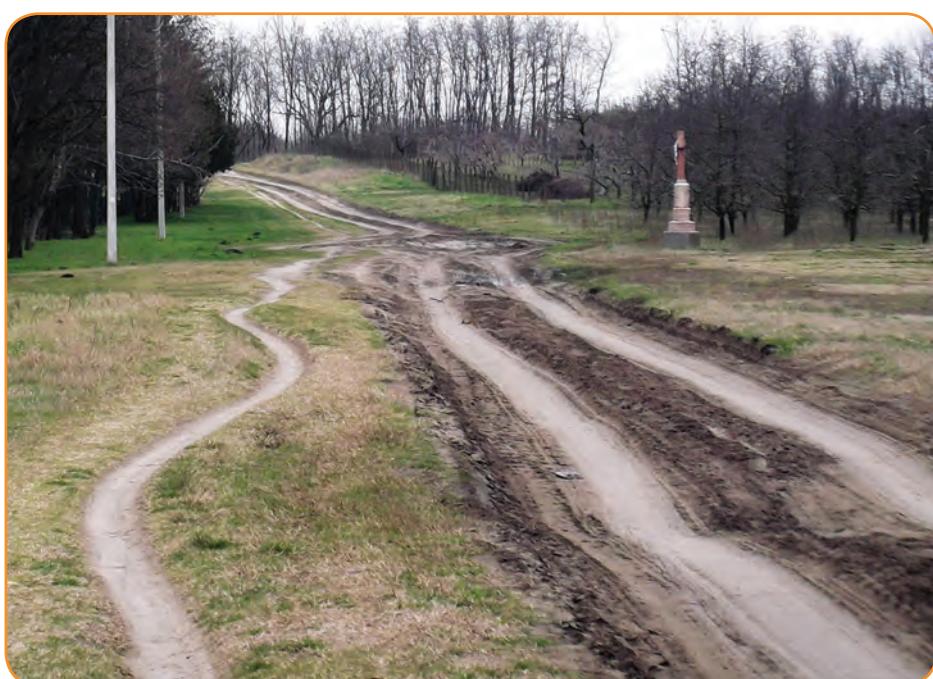

Otvorenje izložbe za Dan škole

Foto-sekcija

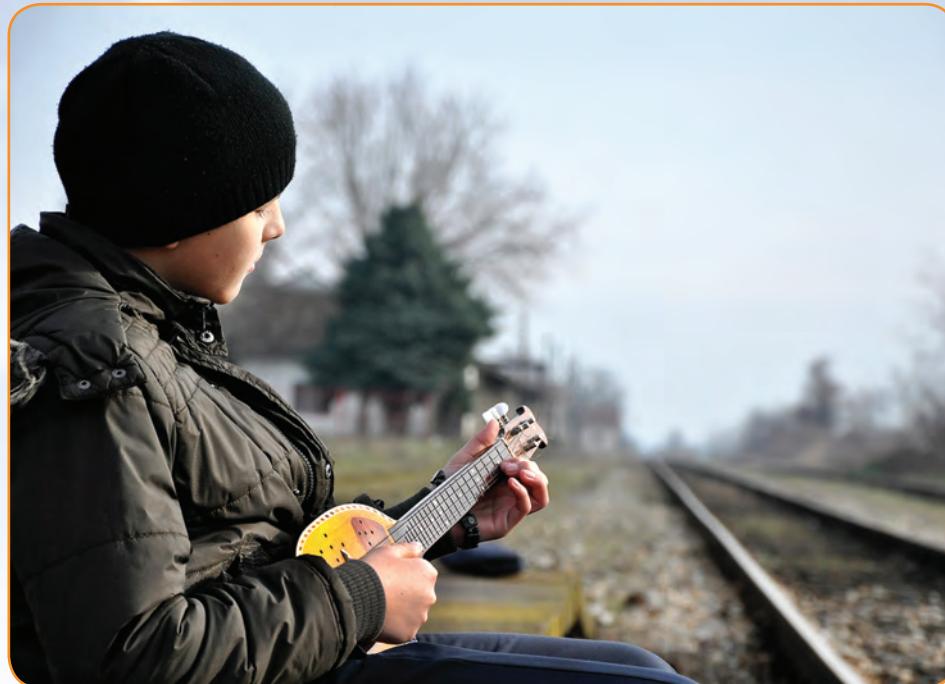
Početkom školske 2015/16.godine počela je sa radom foto-sekcija. U početku je to bila velika grupa radoznalih učenika, koja se vremenom svela na sedmoro daka koji vole fotografiju. Uz pomoć mentora Augustina Jurige napravili smo našu prvu izložbu za Dan škole sa 55 fotografija, koja se i dalje menja i dopunjuje. Na Etno salašu "Balažević" fotografisali smo događaje i dešavanja, ali i sam salaš koji je svima bio izvor inspiracije. Radujemo se sledećoj školskoj godini i novim saznanjima o fotografiji.

Marija Vuković, 7.c

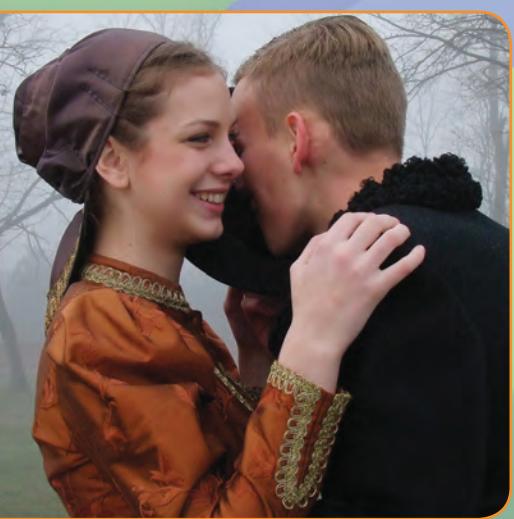
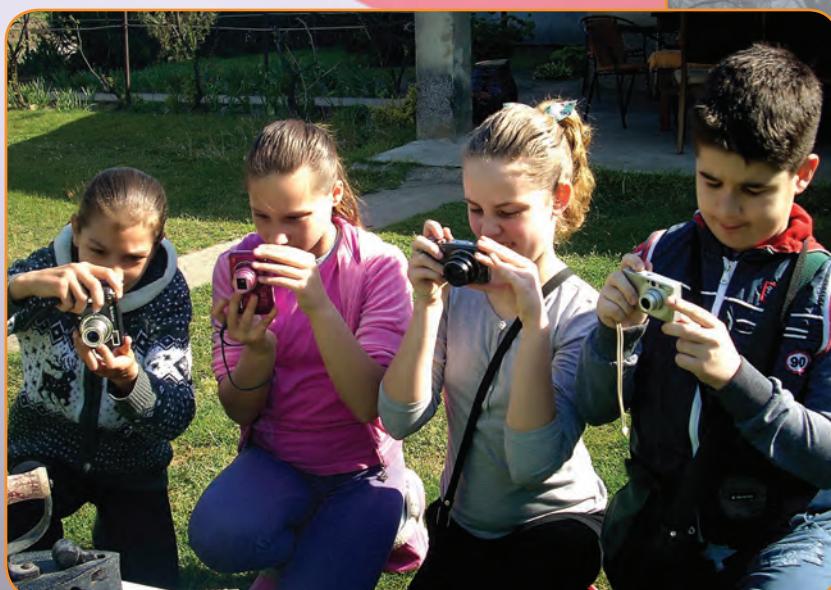

13

Školski projekt

Foto-sekcija

What to expect from the future?

Everything is temporary, even our teenage carefree days. Every human being, young or old, hopes to know what will happen tomorrow. What does the future hold?

To start with, my goal is to enter and finish a good school. First, I will finish the eighth grade and say goodbye to my class. Then I will go to high school and if I'm lucky, I will also go to university. I will grow up and have my own family. And what will stay at the end?

I will only have good memories of the days when I was young and carefree. These are the days when I am happy, a bit irresponsible, without major obligations and problems that torture adults. This is why I don't want to grow up. I like being a bit immature and irresponsible and I enjoy my youth. People who went through all this say that the youth is only the beginning of real life. Time passes by quickly and I know that ahead of me is a period in which I will come across new things with love, joy and sadness.

I am aware that when I grow up I will have to rely on myself. The responsibility of being an adult, honestly, a bit scares me. It is hard to accept the fact that you will have to learn to solve problems on your own. I know that the life of adults is different than ours and that these years are the best years of my life. This is the most wonderful time of life because no one requires of me to be someone I am not and my parents still see me as a little girl and forgive me my childish mistakes.

Therefore, isn't it nice to be a bit immature, irresponsible and not to think too much about serious things? I think it is and I will enjoy this life period as much as I can.

Maja Vuković, 8.a

Rastaje se moja generacija

S ićaš se kad smo prvi put ušli u učioniku? Sićaš se kad smo naučili prva slova? Sićaš se kad smo dobili prvu ocenu? Sa ono kad se javila prva simpatija? Osam godina... Tako je brzo prošlo. Stigli smo do zdravo velike raskrsnice sa tušta putova. Došlo je vreme da odlučimo kojim putom triba krenit? Ima tušta putova, dobri i rđavi, sam biraš. Meni se stalno vrzma po glavi jedna misao, šta ako izaberem sliperu ulicu? Ovo razmišljanje budi u meni sićanja i vraća me osam godina unatrag kad sam bila đak prvak. Na početku škulovanja crtežima sam prikazivala sriću đaka prvaka, sigranje, familiju... Sad, na kraju osmog razreda, pišem o uspomenama iz osnovne škule. Trevljala su se razna prijateljstva, prve simpatije i ljubavi, razočarenja, vršnjačke pripirke... Žao mi je što smo tako brzo stigli na kraj osmog razreda. Sad smo bili mali, a već za nikoliko dana ćemo biti dotirani i kao odrasli, oprashtati se od vršnjaka, učitelja, nastavnika. Došlo je vreme da jedni drugima kažemo „Zdravo!“, stisnemo zdravo ruku, zagrlimo se i napuštimo škulske klupe. Ko zna? Možda se ponovo digod nađemo zajedno, a ako nije, onda na na prvom susretu generacije. Svi imamo želje, ambicije, nadanje i stavove. Želimo uspjeh i napridovanje! Idemo naprijed sigurnim korakom. Ostaju nam sićanja na vreme provedeno u osnovnoj škuli.

Ivana Balažević, 8. b

Na kraju osnovne škole

D ošao je kraj našega osnovnog školovanja. Koliko god da smo iščekivali kraj, sada nam je pomalo žao jer se rastajemo. Tijekom ovih osam godina školovanja stekli smo razna iskustva, naučili razne lekcije i stekli mnoga prijateljstva. Drago nam je jer idemo u drugu školu gdje ćemo ponovno sticati nova prijateljstva, upoznavati nove ljude, no sigurni smo da će nam zasigurno nedostajati naša stara škola. Nadamo se da ćemo svi ostati ovako dobri prijatelji kao sada i da nećemo okretati jedni drugima glave kada se vidimo, jer vjerujemo da smo svi iza sebe ostavili predivna prijateljstva.

Naša maturalna večer održana je 2. lipnja, jedno od posljednjih okupljanja na kojemu smo vjerojatno posljednji put bili skupa, kao i naš posljednji sat razrednika. Napisali smo i završne ispite koji će odlučiti o našoj daljnoj sudbini i budućnosti. Dali smo sve od sebe kako bismo upisali željenu srednju školu. To je ujedno i naša potvrda završetka osnovnoga školovanja. Cijeloj našoj generaciji želimo puno sreće u novim školama!

Nataša Benčik i Katarina Rudić, 8. a

Uređenje školskog atrijuma

Učenici naše škole s nastavnikom Kristijanom Milankovićem već duže vreme uređuju i vode računa da atrijum naše škole izgleda jako lepo. Kako teku radovi na uređenju, možete videti na fotografijama.

Bogatstvo različitosti

Naši mali novinari su izvještavali i pisali o događajima koji su pratili Bogatstvo različitosti. Evo što su tom prigodom zabilježili.

Gradska kuća

U petak, 08. 4. 2016., su nam stigli gosti iz Hrvatske i Makedonije. Skupa sa svojim domaćinima išli su na priredbu u Gradsku kuću povodom „Bogatstva različitosti” koju su priredili naši gosti iz Stubice. Na priredbi su pjevali razne pjesme s pratnjom odličnog tamburaškog orkestra, a u zadnjoj pjesmi pod nazivom „Himna zadrugara” pridružio se i zbor naše škole. Priredba je trajala oko sat vremena, a kada je završila gosti i domaćini imali su priliku prošetati se gradom.

Sara Vuković, 6. a

Potraga za blagom

Učenici OŠ “Matija Gubec” iz Tavankuta ugostili su učenike iz Hrvatske i Makedonije te im u subotu, 9. travnja 2016., priredili radionice za djecu i odrasle. Radionice su održane u školi u Tavankutu od 16 do 19 sati. Jedna od tih radionica bila je i Potraga za blagom.

Cilj radionice bio je sakupiti slova glagoljice i složiti riječi. Učenici su raspoređeni u grupe od kojih svaka ima svoju kartu. Prvo se sakupljaju “zlatni novčići”, pa zatim i slova glagoljice. Na kraju su učenici složili riječi “Bogatstvo različitosti”.

Glagoljična slova od testa

Bili smo na radionici gde deca prave glagoljična slova od testa. Oni dolaze iz Makedonije i Hrvatske, a to se sve održalo u OŠ “Matija Gubec” u Donjem Tavankutu, 09.04.2016. godine.

Prvo su zamesili testo, razvili ga i na to testo stavili ištampana glagoljična slova. Kada su to uradili, isekli su ta slova i ukrasili ih. Zatim su slova odneli u kuhinju da se osuše u peći. Ovo sve se održalo povodom “Bogatstva različitosti” da bi se deca iz različitih mesta više zbližila i družila.

Bogatstvo različitosti

NAJBOLJI PRIJATELJ JE ONAJ UZ KOJEG POSTAJEMO BOLJI

Dok šetam ulicama svoga grada, lice mi obasjava zlatni zalazak sunca. Uživam u prelepim bojama proleća. Srećna sam, želim da potrčim, da skočim, da udahnem sve mirise oko sebe. Proleće miriše najlepše od svih godišnjih doba. Vetar mi mrsi kosu, želim da ovaj dan što duže traje. A onda me nešto steže oko srca... Eh, moj druze, zašto ne možemo da trčimo zajedno?

Znamo se već nekoliko godina. On sedi uvek u prvoj klupi, ja najčešće u trećoj. Ima svetu kosu i plave oči, baš kao i ja. I on se smejava nestalucima naših drugova, radovao se svakoj dobroj oceni koju dobije, baš kao i ja. Ume i da se naljuti i da mu bude teško zbog neke nepravde, baš kao i meni. On odmah kaže kad mu nešto nije po volji. Ja očutim, pa se ljutim kad odem kući. I on je plakao kad smo se rastajali od učiteljice, baš kao i ja. I njega je posle škole čekala njegova mama, baš kao i mene. Samo je mene moja mama vodila kući za ruku, a njega je njegova gurala u kolicima...

Nikad nisam pitala šta se desilo, pa moj drug ne može da hoda, ne može da se igra sa nama, već samo navija za nas, široko se osmehujući. Jednostavno se desilo. I on tu nije mogao ništa. Život je tako htio i odlučio umesto njega.

On je za mene uvek bio moj drug koji zajedno sa mnom recituje na školskoj priredbi, dok ga učiteljica drži u rukama. On je moj drug koji ume da voli, da pati, da se raduje, da tuguje, baš kao i ja. On je moj drug koji se bori da nauči sve predmete i da bude dobar u svemu, baš kao i ja. I njega brinu prve bubuljice, i on je već počeo da se sekira da li mu je danas dobra frizura u školi. Isti smo, potpuno isti. Mi nikad ne pričamo mnogo, ali se uvek dobro razumemo, ja uvek znam kako se moj drug oseća. Suština se i može videti samo srcem, reče pisac o malom princu. Za ovih osam godina, koliko smo zajedno u odeljenju, naučila sam da razumem sve što on oseća, iako mi on ništa ne kaže. Postala sam bolja, zrelija, strpljivija, ovaj svet počela sam da gledam drugačijim očima.

Ne znam gde će nas život odvesti posle škole, i možda moj drug i ja nećemo obići sva ona mesta kao u priči o malom princu, ali ćemo, dok on sedi u prvoj, a ja u trećoj klupi, zajedno trčati, skakati i brati prolećno cveće. U mislima. I srcem.

Za početak ćemo zajedno, držeći se za ruke, otići na proslavu naše male mature, ja u haljinici koju sam već smislila, a on u plavoj košulji, sa osmehom na licu.

Moj najbolji drug zove se Ilija.

Olivera Petković, VIII/3, OŠ „Svetozar Marković“, Leskovac

Bogatstvo različitosti

NAJBOLJI PRIJATELJ JE ONAJ UZ KOJEG POSTAJEMO BOLJI

Dugo sam već sjedila čitajući članak o genocidu fašizma. Informacije su mi bile potrebne jer za nekoliko dana imam prezentaciju. Nerado sam preuzeila tu odgovornost. Više sam se voljela truditi oko pjesničkih konkursa, pisati o miroljublju i bijeloj golubici. Slijetala je na moj prozor svako jutro i bila je dragocijenija od drugih jer je imala perje mira i ljubavi i uz nju sam se osjećala sigurnijom. Ipak, pišući o fašizmu, suza olakšanja bi se katkad otrgla. Imala sam misiju, misiju o kojoj sam maštala i u svojim pjesmama: Širiti Ljubav. Ne zamjerite mi što riječ Ljubav pišem velikim slovom, to nije neznanje već poštovanje. Ljubav prema svakome, ljubav prema drugaćijim, prema svima. I ljubav prema svojoj drugarici.

Na lijevom uglu stola, kao i na lijevoj strani mojih prsa, bila je uramljenja slika. Fatima i ja u parku, na klupici kraj lunaparka. U prošlo ljeto i divno julsko popodne vratise me sjećanja:

„Za uspomenu“, rekoh i pritisnuh tipku na fotoaparatu. Zažmirih. Čula sam pomijeranje kazaljki na satu. Tišina. Zapusna lagani lahor.

„O, daj okreni taj ringišpil u mojoj glavi,
to ne zna niko, samo ti..

... i dodaj svetu malo boje, čudo moje“, slušala sam Fatimin glas.

„Idemo jedan krug, Nejrić! Ne brini, imam ja novac.“ Otišla je do kase.

Sjele smo i ringišpil krenu. Ona je vrištala, a mene je obuzela neka čudna emocija, neznana. Poče se ringišpil vrtjeti brže i osjetiti da mi se muti u glavi i neke lelujave slike iskrasnije. Ni danas ne znam jesu li bile stvarne.

Začuh šuštanje papira. Umjesto lahora počele su letjeti razglednice. Jednu uzeh nehotice. Na njoj je bila izvezena priča:

Omiljeno mjesto u našem parku. Pričala sam sa Fatimom o ljudima i nepoštovanju drugih i drugaćijih. Ona je bila Romkinja i njeni roditelji su zarađivali prodajom staroga gvožđa. Mama joj je završila medicinsku školu, ali nije mogla dobiti posao zbog predrasuda i morali su otici u Njemačku. Iako su živjeli teško, uvijek je gledala da plati više od mene kao i ovu vožnju ringišpilom. Često sam se pitala jesu li siromašni ljudi nesebičniji. Poredila sam je sa sobom i svojim školskim drugovima i tada zatvarala oči da ne vidim stid u kojem se ogledala njena plemenitost. Tada pokraj nas prodoše dvoje mladih. On je popravlja fes, a ona sramežljivo milovala svoje svjetložute dimije.

„Ponos je što dvoje mladih njeguju tradiciju. Zar ne?“, upitah Fatimu.

„Ja bih radije nosila šumadijsku nošnju. Poklonila mi je drugarica Sanja prošle zime. Molila sam mamu da mi kupi bar prslučić, ali nije mogla. Taj mjesec očeva plaća jedva da je pokrivala režije.“

Napravili smo jedan okret i iz ruku mi iskliznu razglednica.

Kao da je iz njedara izašla sljedeća. Bila je salivena najtopljam ramazanskim sehurima, a mirisala je kao srpska domaća pogaća. Uskršnja jaja su je obojila i miris je upotpunio durđevak. Vraćao mi se mit o Čenu i Ganu i osjetila sam svjetlost zapaljenih svjeća hanukije. Tu su mi oči ostale, a i dio duše. Osjetim to.

List papira biva prepušten vjetru da ga tetura od Istoka ka Zapadu.

U ušima su mi odzvanjale riječi pisaca koji su slikali ljubavlju kulturnu baštinu svog naroda, sve su slike bile tople i omaljivale ljestvotom: Samokovlija, Ćopić, Bećirbašić....

„Vrijednost ljestvote je u beskrajnoj raznolikosti vidova u kojima nam se javlja. U tome je i njena oplemenjujuća snaga i njena najveća draž“, zapisao je Ivo Andrić. Još su stari Rimljani znali da riječ kultura podrazumijeva poštivanje, za svoju ili tuđu, za to ne postoji kategorija u rječniku ni pod kojim slovom. Granate mržnje ne prepoznaju ime, pjesmu, one padnu i ubiju. Sve. Ubijali su različite. Ubijali su zvijezde na nebu.

Prenu me Fatijev glas: „Hajdemo, naoblaci se.“ Na putu do kuće pjevala sam Đelem, đelem.

Trgoh se iz sjećanja. Željela sam da moja prezentacija bude posebna. To će biti poklon Fatimi, drugarici koja unosi sjaj u moje zjenice. Drugarici zbog koje se osjećam bolje jer su njene stope ostavile topao trag pred vratima moje duše.

Zamoliću drugove da mi pomognu, svi. Petak je, svi se užurbano krećemo da prezentacija protekne dobro. Zamračili smo prostoriju i na projektoru pustili dokumentarni film o ubijanju i razaranju dok su članovi ritmičke sekcije svojim performansom oslikavali atmosferu. Ovo je surovo, ali lekcije života se skupo plaćaju i znala sam da će nam ovo koristiti da nađemo pravi put. Poslije toga smo razmakli tamne, teške zastore i učenici muzičke škole koja se nalazi na spratu su svirali narodna kola dok su članovi folklorne sekcije zajedno s nama igrali pomažući nekim da odigraju svoje prve korake. Obučeni smo u narodne nošnje naših naroda koje smo posudili od KUD-a našega gradića. Mame su nam spremile razna tradicionalna jela koja su poredana po okolnim stolovima.

Posljednji ples je bio uz pjesmu „Hava Nagila“ koja slavi sreću. Konfete su padale po našoj kosi dok se prostorijom razlijegao neobuzdan smijeh. Učenici su imali šta da uporede, imali su šta da nauče. I odaberi.

U titravoj slici vidjela sam Fatimu kako nas posmatra iz ugla prostorije. Njen blistavi osmijeh mi je govorio sve. Znala sam da je razdaljina do Njemačke izvezena najljepšom čipkom koju naš pogled dosegne.

Nejra Kadrić, 9. razred, Prva osnovna škola Živinice, Bosna i Hercegovina

Najbolji prijatelj je onaj uz kojeg postajemo bolji

Prijatelj je onaj koji je s tobom
i u dobru i u zlu,
onaj s kojim se čvrsto držiš
na nestabilnom tlu.

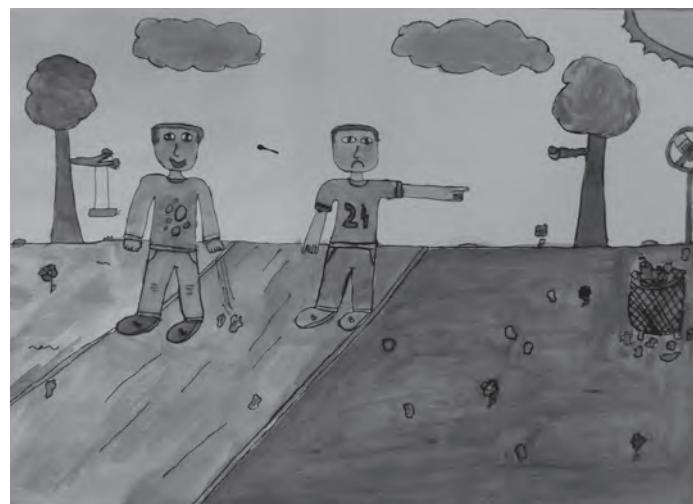
Prijatelj te uvijek
drži za ruku,
smijete se u dobrom,
a pomaže kad imаш muku.

Prijatelj s tobom sve dijeli,
i osmijehe i tuge,
s njim provodiš dan i cijeli,
a takvu radost ne mogu izmjeriti vase.

Prijatelj je onaj s kojim bezbroj tajni kriješ,
on zna tvoje vrline i mane.
On je onaj koji te hvali i ohrabruje da ideš,
a tvoje nedostatke čuva kao tajne.

Prijatelj ti nježno dušu gali,
zato kad nije do tebe beskrajno ti fali.
Prijatelj zna kako da te nasmije,
a prijateljska ljubav srce ti ugrije.

Matej Ivanković, 9. razred,
Osnovna škola »Dimitar Miladinov«, Skopje,
Hrvatska nastava u Makedoniji

Ivan Nađ, 4. c, OŠ "Matija Gubec", Tavankut

Danijela Marjanović, OŠ "Vuk Karadžić", Vlasenica, BiH

Jure Matovac, OŠ "Ernestinovo", Ernestinovo, Hrvatska

Bogatstvo razlicitosti

НАЈБОЉИ ПРИЈАТЕЉ ЈЕ ОНАЈ УЗ КОЈЕГ ПОСТАЈЕМО БОЉИ

“Овај новајлија је тако глуп”, чуо сам јасно. Толико енглеског знам. Био је то Џон, најкрупнији и најуображенији дечак у разреду. У кикоту су му се пријужили Сид и Мия. Које друштво! Увикао сам врат у рамена и “покрио се ушима”. Знао сам да не треба да реагујем. Правио сам се да их не чујем и не разумем. Били су упорни у својим намерама да ме натерају да се супротставим, а онда сам надрљао.

Звено ме за тренутак спасило. Истрчао сам, и к’о за баксуз, се саплео о развезану пертлу. Троје мангупа су почела да се смеју. Обигравали су око мене као хијене око плена.

“Да видимо да ли мајмун зна да веже пертле”, добацио је Џон и јако ме гурнуо. Сид је подметнуо ногу, а ја сам се свалио на леђа у бару колико сам дуг. Остао сам у том положају неколико минута гледајући како се удаљавају смејући се.

“Ма глуп је, видите да не одговара!” Понекад сам баш mrзео свој живот! Шта ми је све ово требало? Могао сам остати код баке и деке, али моји хоће да добро савладам енглески језик. Чудна ми чуда! Толика жртва за нешто што могу урадити и касније ако ми буде требало.

У једном тренутку приметих да ме неко посматра. Подигох поглед и схватих да су изнад мене пегице. Била је у превеликом кишном мантилу са капуљачом, испод које су вириле наслејане, плаве очи.

Пружи ми дебели кишни огратч и намигну: “Огрни се овим да се не смрзнеш до куће”.

“Нека, хвала. Станујем ту близу, друга зграда иза угла, бела са зеленим стубовима”, причао сам као навијен. Брзо сам устао, отресао оно што се могло отрести, поправио ћачку униформу и исправио се свом својом висином! Још једном се захвалих пегицама, јер јој име нисам знао, и кренух кући и срећан и тужан. Верујте да је то могуће. Знате, понекад упознавање нових људи и места не мора да буде тако лоше. Никад не знаш на кога можеш да наиђеш. Имао сам неки осећај да је ова девојчица другачија. Знате оно кад не можете да објасните зашто, али сте сигурни да је тако.

“Зар тако пада киша. Баш си покисао! Пресвуци се и осуши косу”, дочекала ме мама на вратима, благо пољубила и одмах одјурила на посао. Тата је већ на послу и скоро га не виђам. Лутам по огромној кући, идем од себе до себе, трљам мокру косу пешкиром. Погледао сам се у огледало и уздахнуо. Баш сам мршав, а и ова коса ни на шта не личи. Изашао сам у ходник и кренуо ка кухињи да видим шта има за јело, кад ме тргну звоне на улазним вратима. Ко може нас да тражи? После оног данас, у мене се увикао неки благи страх. У stomaku сам осетио жмарце, а у целом телу неку нервозу. Пришао сам вратима и погледао кроз шпијунку. На улазу су стајале пегице.

“Хоћеш баскет у школском дворишту?”, разумео сам сваку реч енглеског језика. Насмејао сам се кад сам видео још неколико дечака и девојчица иза њених леђа. Дошли су по мене. Овог пута са добром намером.

“Како сте ме нашли?” Само се наслешила и погледала погледом “немој да се фолираш”. Мало сам се постидео јер је била довољно паметна да схвати, али и да поведе цео тим за баскет.

“Ниси ми рекла како се зовеш”.

“Пеги”, знао сам и без њеног одговора. То име јој је припадало на мом језику. У мислима сам је тако звао. Невероватна случајност.

У школском дворишту је било доста деце. Наравно, Џон и његово друштво су надгледали игралиште. Наслоњени на ограду подругљиво су добаџивали свима. Нико им није ваљао. Очигледно је свима сметало или су се трудили да не обраћају пажњу. Скупљо сам храброст, узео лопту од Пеги и лагано им пришао.

“Хоћете ли три на три?” Надмено, као да су већ победили ушли су на терен. Виђао сам такве и у Београду па ме нису уплашили. Нећу да кажем да сам био набољи, али ме лопта слушала. Пеги је била сјајна. Мајсторски је делила лопте и храбро пуцала на кош. У једном тренутку ми је пришла и сасвим озбиљно рекла:

“Играш одлично, али као да немаш храбrosti да шутнеш”. Знао сам да је у праву. Колико год сам се ослободио, фалила је још та мрвица храбrosti да се усудим да пуцам на кош. Увек бих додао ъвој или Стивену или бих се пуно трудио у одбрани где ме је Џон лактao. Њене речи су ме охрабриле. Одлучио сам да заиграјем на све или ништа. Као Лејбон Џејмс. Само пар секунди до краја меча, у читавој збрци и општем гурању, велики Џон ме тако гурнуо да сам одлетео пар метара. Фаул и два слободна.

Сада је све зависило од мене. Стao сам у круг и сваки жамор је утихнуо. Сетио сам се слободних бацања у Београду и победа у школским мечевима. Сетио сам се и осмехнуо. Лопта је летела право у кош... и то два пута. Публика је подивљала и сви су били на ногама. Навијачи су почели да ме бодре и сви су однекуда знали моје име. Невероватно! Одмах су ми притрчали Пеги и Стивен и загрлили ме. Случајно или не, убрзо су почела да ми прилазе и друга деца, заинтересована да ме упознају. Џон и његово друштво су ме посматрали са завишћу. Све ми је то пријало, али нисам заборавио једну врло важну ствар коју сам научио у мом родном граду.

Пришао сам Џону и његовој екипи и пружио им руку. “Били сте добри. Видимо се сутра на истом месту. Важи?”

Било ми је чудно да сам баш ја у центру пажње, али сам тада постао много опуштенији у друштву непознатих. Схватио сам да се никад не зна где можеш открити искрено пријатељство и да је штета повлачiti се из страха.

Марко Јовановић, VI-2, ОШ „Старина Новак“, Београд,

Popis škola koje su sudjelovale u likovno-literarnom natječaju Bogatstvo različitosti

Srbija

- OŠ Bubanjski heroji, Niš
OŠ Car Konstantin, Niš
OŠ Stevan Jakovljević, Paraćin
OŠ Sveti Sava, Beograd
OŠ Starina Novak, Beograd
OŠ Vladimir Nazor, Đurđin
OŠ 3. oktobar, Bor
OŠ Dimitrije Todorović Kaplar, Knjaževac
OŠ Matko Vuković, Subotica
OŠ Svetozar Marković, Leskovac
OŠ Ratko Pavlović Ćićko, Prokuplje
OŠ Velizar Stanković Korčagić, Kaonik/Kruševac
OŠ Ljuba Nešić, Zaječar
OŠ Đuro Strugar, Novi Beograd
OŠ Matija Gubec, Tavankut

Hrvatska

- OŠ Vladimir Nazor, Nova Bukovica
OŠ Primošten, Primošten
OŠ Vežica, Rijeka
OŠ Rogoznica, Rogoznica
OŠ Dalj, Dalj
OŠ Matija Gubec, Gornja Stubica

Bosna i Hercegovina

- OŠ Vuk Karadžić, Vlasenica
OŠ Šoko, Gračanica
Prva osnovna škola Živnica, Živnica
OŠ Filip Višnjić, Bijeljina
OŠ Ivana fra Frane Jukića, Usora

Makedonija

- OŠ Lirija, Tetovo
OŠ Goce Delčev, Tetovo
OŠ Dimitar Mladenov, Skoplje
OŠ Kole Kaninski, Bitola
OŠ Kumanovo, Kumanovo

Duhovski običaj - Kraljice

Posljednjih dvadesetak godina u našim je krajevima, među Hrvatima u Bačkoj, ponovno zaživio drevni narodni običaj *kraljica*. O ovome drevnom običaju pisali su mnogi znanstvenici i istraživači kulturne baštine hrvatskoga naroda. Ovdje navodim samo nekoliko najvažnijih detalja koji su vezani uz ovaj običaj koji je vjerojatno poganskog podrijetla.

Kraljice se prvenstveno vezuju uz proljetno vrijeme i to posebno uz blagdan Duhova. Međutim, u Bugarskoj ovaj običaj vezan je uz Uskrs. Među Hrvatima običaj *kraljica* spominje se u sjeveroistočnoj Hrvatskoj i južnoj Mađarskoj. *Kraljice* su odjevene u svečana ruha i na glavi imaju posebnu krunu za ovu prigodu. Uz put pjevaju prigodne pjesme prilagođene osobama kojima se obraćaju. U novije vrijeme na Duhove *kraljice* sudjeluju i na svečanim misnim slavlji ma u svojim župama.

U Tavankutu je običaj *kraljica* obnovljen prije tridesetak godina. *Kraljice* na Duhove u jutarnjim satima obilaze selo pjevajući prigodne pjesme. Dolaze pred župnu crkvu nakon juturnje mise. Na svečanoj župnoj misi pjevaju ulaznu, prikaznu i završnu pjesmu. Poslije mise неко vrijeme pjevaju okupljenim vjernicima ispred crkve. Poslije nastavljaju hodati ulicama i posjećivati obitelji i pojedince koji ih prime u svoja dvorišta. Uz osam *kraljica*, koje su obično učenice viših razreda osnovne škole ili starije, dva su pastira. Ove godine, iako je bilo prohladno i kišno vrijeme, *kraljice* su bile maksimalno angažirane.

Franjo Ivanković, vjeroučitelj

Srednjoškolci, učenici Politehničke škole iz Subotice, napisali su ponešto o svojoj školi za sve vas koji će od jeseni postati njihovi drugari, u njihovoј školi. Jedna učenica napisala je čak i dramski tekst koji govori o tome kako doneti odluku da se postane učenik Politehničke škole ...

Politehnička škola

Politehnička škola - škola zadovoljnih učenika, je škola koju svaki učenik može poželeti. Odlikuju je brojne nagrade, pohvale i pehari. Puna je iznenadenja, dobrih učenika i još boljih profesora. U školi se nalazi učenički kutak koji je dostupan svima u bilo kom trenutku. Na sajtu škole se mogu pronaći sve informacije koju su potrebne jednom učeniku. Škola nije toliko velika, što vam samo može pomoći da se bolje snađete u njoj. U dvorištu škole nalazi se košarkaški teren gde se učenici zabavljaju na razne načine - igraju fudbal, odbojku, košarku... Pored terena su tribine gde se veći broj učenika može družiti. Pored same škole nalazi se dosta klupa i jedna poveća šahovska tabla i ima velike figure. Našu školu možete prepoznati tako što se na ulazu nalaze mnogobrojni grafiti koji je opisuju. Ti grafiti nisu kao neki koji uništavaju kulturne spomenike, nego su jedni od onih koji ih ulepšavaju. Grafiti se nalaze i u dvorištu - lenjiri, šestar i olovka, simboli ove škole. Ko ume njima da upravlja, ovde je više nego dobrodošao. Ova škola je prava za njega. Ako ste voljni i željni da nastavite sa onim što vam ide od ruke, nećete pogrešiti sa upisom u Politehničku školu koja je jedna od najboljih. Da je jedna od najboljih, dokazuje i činjenica da se ove godine upravo u njoj održavalo Republičko takmičenje iz geodezije i građevinarstva. Na takmičenju su naši učenici osvojili mnogo nagrada pa zato, ako i vi hoćete da se oprobate u nečemu, dodite kod nas! Na svakom smeru ima dosta stručnih predmeta u kojima ćete se, verujem, dobro snaći. Opredelite se za ovu školu, nećete zažaliti! Moto škole kaže: „ŠKOLA OTVORENA ZA INOVACIJE“. Budite i vi deo te inovacije!

Milica Lovre AT1/1

Putovanje

PRVI ČIN

31. avgust 2015., ponedeljak, 16:50 minuta; Voz broj

6423 na relaciji Sombor – Subotica

Đavo: Ostavite svu nadu, vi koji ulazite!

Andeo: Plaši me!

Đavo: Čitam ti misli, osećam strah, čujem otkucaje srca u grlu...

Andeo: Plaši me ovo putovanje, iako znači život.

Đavo: Suoči se sa istinom, sa nostalgijom, sporim vozovima, hladnim čekaonicama, sa nepravdom, velikim očekivanjima, lošim ljudima, ljubomorom, perfekcionizmom, čekanjem...

Andeo: Osećam da odustajem, drhte mi prsti, znoje se dlanovi...

Đavo: Da li je ovo pravi izbor? Možeš li bolje? Da li si izneverila sebe, svoje roditelje? Šta će drugi reći?

Andeo: Jedino što nas drži na istom mestu je strah. Moram da ga pobedim!

Đavo (tiše): Loše vreme, umor, stres, prošlost...

Andeo (glasnije): Podrška, prijateljstvo, sreća, ljubav, vera, ambicija, razumevanje, saosećanje, pravda, mudrost, pomoć, prihvatanje, znanje, kreativnost, nove mogućnosti, nada, dobri profesori, budućnost... Politehnička škola!

Zavesa

DRUGI ČIN

23. jun 2016., četvrtak, 19:50 minuta; Voz broj 6432 na relaciji Subotica-Sombor

Đavo: Kako si uspela?

Andeo: Usudila sam se da probam!

Zavesa

Dunja Španović, AT1/1

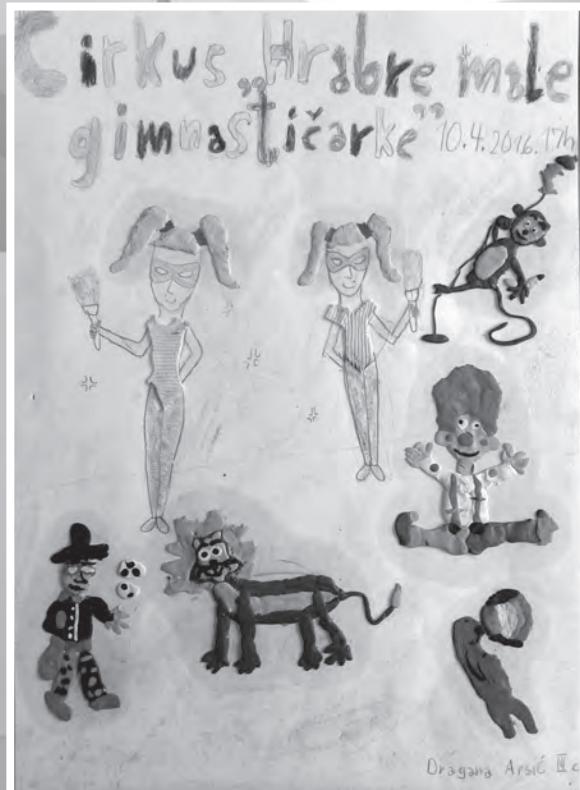
Hobi

Slamarska sekcija

Slamarstvom se bavim od 5. razreda i zadovoljna sam onime što sam postigla i naučila. Slamarsku sekciju vodi nastavnica Kristina Kovačić, nastavnica glazbene kulture. Sekcija se održava u kabinetu za glazbeni. Iz 8. razreda sekciju pohađaju Andrea, Matea, Tabita i Jelena, iz 7. ja, iz 6. Teodora i Nikolina, a iz 5. razreda Irina, Andreja i Petra.

Bavljenje slamarstvom je korisno za djecu jer se tako čuva naša kultura, ali i izražava kreativnost. Djeca sve što su naučila mogu pokazati na koloniji i na izložbama. Slamarstvo je poznato i njime se ljudi bave u Tavankutu, Maloj Bosni, Đurđinu, Rumunjskoj, Mađarskoj, Hrvatskoj, ali i u dalekoj Kaliforniji. Na slamarskoj sekciji prvo smo naučile praviti cvjetiće, pletenicu, dvojku. Za Uskrs šaramo pisanice cvjetićima od slame i listićima. Naučile smo još praviti slike od slame, čestitke i perlice. Na koloniji se družimo i učimo nove stvari od starijih slamarki. Slike koje smo napravile izlažu se u Galeriji koje se poslije mogu kupiti.

Milena Mamužić, 7. a

Dragana Arsić, 3. c

Dejan, 3.c

Školska takmičenja

Učenici naše škole i ove godine su pokazali dobre rezultate na svim razinama takmičenja iz većine predmeta. Ovo su imena učenika koji su osvojili najviše plasmane na okružnim i republičkim razinama takmičenja.

MATEMATIKA OKRUŽNO

Ivan Skenderović, 6.a

Teodora Horvat, 6.c

Marija Vuković, 7.c

ŠTA ZNAŠ O SAOBRAĆAJU OKRUŽNO

Marko Štetaković, 5.b

Sara Vereb, 5.a

SRPSKI KAO NEMATERNJI OKRUŽNO

Lucija Buza, 7.a

Matija Mamužić, 7.a

Marko Grmić, 8.a

TEHNIČKO I INFORMATIČKO OBRAZOVANJE OKRUŽNO I PLASMAN NA REPUBLIČKO

Teodora Horvat, 6.c

Kristijan Šefer, 7.b

David Krasnić, 5.

Dražen Moravčić, 7.c

Dominik Skenderović, 8.a

Marko Grmić, 8.a

Zdravko Ostrogonac, 6.a

HRVATSKI JEZIK OKRUŽNO I PLASMAN NA REPUBLIČKO

Lucija Buza, 7.a

Kristina Crnković, 7.a

Maja Vuković, 8.a

Milica Vuković, 8.a

REPUBLIČKO TAKMIČENJE IZ HRVATSKOGA JEZIKA

Kristina Crnković, 7. a - 3. mesto

Atletičarka Lucija

Atletiku treniram nepunih godinu dana u klubu Spartak. Od malena sam gajila veliku ljubav prema sportu. Trenirala sam mnoge sportove – hip hop, moderni ples, odbojku, xbox, ali mi je od svih najdraža atletika. Volim trčati, jer dok trčim zaboravim na sve probleme i osjećam se slobodno. Trener se zove Joška i treniram s još mnogo djece koji su mi postali dragi prijatelji, posebice moja prijateljica Vanja. Budući da sam nova u ovome sportu, nisam išla na puno natjecanja, ali na nekoliko na kojima sam sudjelovala uvijek sam bila u top 3. Uzor mi je čuvena Ivana Španović koja je svjetska prvakinja u skoku u dalj i trudit će se jednog dana oboriti njen rekord. U budućnosti se planiram baviti ovim sportom, možda ne profesionalno, ali zasigurno iz ljubavi prema ovome sportu.

Lucija Buza, 7. a

FK Tavankut

FK Tavankut postoji još od 1950. godine. Danas klub djeluje u 3 dobne skupine: pioniri (najmlađa dobna skupina), kadeti (srednja dobna skupina) i A tim (najstarija dobna skupina). FK Tavankut se natjecao u mnogim ligama kao što su: PFL Subotica, Vojvođanska liga, Srpska liga Vojvodina i mnoge druge. Ja sam igrač kadeta i volim igrati za FK Tavankut. Imamo jedan od najboljih stadiona u Vojvodini i veliku tradicijuiza nas. Svaki put kada izađemo na teren borimo se srcem, a jednoga dana se nadam zaigrati za A tim!

Marko Grmić, 8. a

Fudbalski turnir 2016.

Kraj još jedne školske godine obeležilo je nadmetanje učenika od petog do osmog razreda u fudbalskom umeću. Ekipu osmog razreda koja je, očekivano, u finalu pobedila šestake očekivalo je još jedno iskušenje. Odmeravanje snaga sa vremešnjom, ali i iskusnijom ekipom. Ekipom nastavnika. Dugo očekivani meč doneo je istinsku goleadu, a rezultat, iako manje bitan, dugo će se pamtit!

K.M.

Fruškogorski maraton - novo iskustvo

Druga polovina aprila je vreme kada sadašnji, ali i mnogi nekadašnji učenici naše škole već tradicionalno učestvuju na Fruškogorskem planinarskom maratonu. Nakon više godina, mnogima od nas, već dobro poznate staze istočne Fruške gore zamenili smo njenim zapadnim obroncima. Jabuka, Letenka, Andrevlje, Crveni čot. Nova imena, novi predeli, novo iskustvo . . . Do sledeće godine i novog druženja.

Моје село Таванкут

Моје село зове се Таванкут,
Нигде лепше на свету није.

Топла су лета, хладне су зиме
Нигде нема боље климе.

У Таванкуту срећни људи у слози живе,
И заједно граде куће беле и сиве.

У Таванкуту је и школа моја,
На њеним зидовима је камена и сива боја.

Чист се овде ваздух дише,
Јер дрвећа има највише.

Таванкут је многим људима и животињама дом,
Таванкут ће увек бити у срцу мом!

Елена Стипић, 5. ц

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
373.3/.4(497.113)
Gupčevi školarci : часопис ученика, учитеља и
наставника Основне школе „Матија Губец“ Таванкут /
главни уредник: Владан Чутура – Год. 4, бр. 8 (јун 2016) –
Донji Tavankut : ОШ „Матија Губец“, 2016 – (Subotica:
Čikoš štampa). – Илустр., : 30cm

Dva puta годишње
ISSN 2334-7279
COBISS.SR – ID 276775175

Kristina Ugri, 7. b

Elena Stipić, 5. c

Robert Sabo Cibolja, 7. b

Milena Kolar, 7. c

Marko Benčik, 5. a

Petra Benčik, 5. a